

EDITORIAL

Alliberar-se de la hiperregulació

Una bona part de les empreses terrassenques estan internacionalitzades. De fet, des de fa anys l'única manera de créixer és oferir els seus productes al mercat global. Sigui exportant, a través d'un soci local o implantant-se al país estranger. Totes són fórmules vàlides si s'aposta per sortir fora. No obstant això, el context del món actual fa que les condicions per fer-ho no siguin les més idònies. Un dels obstacles que llastren la seva competitivitat és la hiperregulació. L'excés de regulació europea que, diuen, minva la competitivitat en un món globalitzat, en què altres mercats com l'americà o l'asiàtic es blinden. Estar sota el paraigua europeu ja no es percep com un avantatge, una palanca de creixement, sinó com una cotilla que els estreny amb normativa i burocràcia i els situa en desavantatge respecte a l'entrada de productes d'arreu. Per tant, caldria alliberar-les d'aquesta hiperregulació.

Diari de Terrassa

Editor: Marc Basté Alujas**Cap de redacció:** Miquel Àngel Luque**Redacció:****Directora d'art:** Jennifer Waddell**Cap de la secció de Terrassa:** Laura Hernández Rojas**Cap de la secció Esports:** Josep Cadalso Borjas**Cap de la secció de fotografia:** Nebridi Aróztegui Gali**Redacció:** Laura Massallé, Jordi Guillem, Xavi Llamas, Ander Zurimendi (cultura), Alberto Tallón (fotografia), Cristóbal Moscoso (maquetació)**C/ Puig Novell, 14. 08221 Terrassa****Telèfon:** 93 728 37 06 | ciutat@diarideterrassa.com**Publicitat i administració:****Telèfon:** 93 728 37 00 | anuncis@diarideterrassa.com**Coordinadora de Publicitat:** Núria Hernández Ortega**Publicitat:** Anna Guil, Ferran Muñoz**Administració:** Maria Montaña Pérez (resp. comptabilitat), Cesca Arcos**Distribució:** A. Ruiz, J.L. Vázquez, F. Guillen**Edicions Diari de Terrassa, SL | B02851848****C/ Puig Novell 14 08221 Terrassa.****Administrador:** Marc Basté. **Dir. financer:** Carles Fernández**Imprimeix:** LERIGRAF **DIPÒSIT LEGAL:** B-19.719-77

Amb la
col·laboració
de: Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

OPINIÓ

El compte enrere per a l'amiant

Quatre milions de tones, quatre mil milions de kilograms, aquesta és la xifra aproximada de fibrociment que el govern de la Generalitat calcula que hi ha a ciutats, pobles i polígons industrials de Catalunya.

JOSEP CASAS

Director de l'Oficina per la Transició Energètica de la Cecot

El fibrociment és un material tòxic per la seva composició, una barreja de ciment i del mineral fibrós anomenat amiant, molt utilitzat a les dècades dels seixanta, setanta i vuitanta en materials de la construcció com les famoses plaques de la casa Uralita, dipòsits i baixants d'aigua, a més d'altres productes. Les dues formes d'amiant més tòxiques, el blau i el marró, ja es van prohibir a la UE el 1984 i el 1993 respectivament, i l'amiant en general es va prohibir a l'estat espanyol l'any 2002.

La UE obliga a fer desaparèixer aquest material de qualsevol construcció abans del 2032 i del 2028 als edificis públics. Per això el Govern de la Generalitat hagi impulsat i aprovat just a la seva darrera reunió de Govern abans d'eleccions una llei per a la gestió i la retirada de l'amiant a Catalunya que ha entrat en tràmit parlamentari i que haurà d'esperar que es conformi el nou Parlament per poder veure la llum.

Des de l'Oficina per la Transició Energètica de la Cecot fa molts anys que estem preocupats i ocupats per aquesta qüestió per l'efecte que té sobre el sector empresarial, i aprofitant l'avinentesa vam presentar alegacions de millora per tal que la llei preveïés el context del nostre teixit productiu i l'impacte sobre les empreses catalanes, sobretot les pimes industrials.

Per posar aquesta qüestió en context, suposem que d'aquests quatre milions de tones de fibrociment, el 50% (2 M de tones) estan repartides pel territori en forma de cobertes; tenint en compte que el pes estàndard d'aquestes plaques és de 14kg/m², podem dir que caldria retirar uns 142 milions de m² de plaques de fibroci-

ment. Si el cost de la retirada i substitució d'un únic m² de coberta de fibrociment és de 100€/m² (inclosa la instal·lació de la nova coberta i l'adequada gestió del residu), estariem davant d'un problema d'una dimensió extraordinària, més de 14.000 M d'euros, sí, sí, tal com ho llegeixen, catorze mil milions d'euros, despesa que hauria d'afrontar en bona part el sector empresarial. Les mateixes empreses que han hagut de superar l'impacte de la covid-19, l'increment dels costos energètics, l'increment del preu de les matèries primeres i la inflació dels darrers anys. Aquestes mateixes empreses ara es veuen abocades a afrontar aquest repte abans de nou anys.

Però aquest problema no només és de les empreses i propietaris de les cobertes de fibrociment, també es tracta d'un problema de salut pública i mediambiental. Igualment, i considerant la necessitat d'inversió que hem dit abans, també és un problema de finançament d'inversions que afectarà el sector financer. I un problema en l'àmbit de la gestió de residus, ja que caldran noves infraestructures autoritzades per al tractament i gestió de tots aquests materials, ja que la capacitat actual de l'únic abocador de Catalunya autoritzat

És, en definitiva, un problema de país, compartit amb l'Estat espanyol i la resta d'Europa

per dipositar-hi permanentment aquests residus no arriba al 10% del que s'ha de retirar. Tampoc existeix en aquests moments un sector d'activitat amb suficients empreses autoritzades pel RERA a manipular aquests milions de tones de material i s'haurà de formar el personal necessari per fer-ho. I tenint en compte les habituals dificultats administratives per a la gestió de permisos, autoritzacions, revisions i d'altres mecanismes de control i seguiment, a més de la necessitat de formació del personal de les administracions públiques, caldrà fer una tasca de simplificació administrativa important.

Així doncs, estem davant d'un problema que va molt més enllà dels propietaris afectats, de les empreses del sector de la retirada i emmagatzematge de l'amiant, de la capacitat de l'Agència de Residus de Catalunya i d'altres conselleries de la mateixa Generalitat. És, en definitiva, un problema de país, compartit amb l'Estat espanyol i la resta d'Europa, que, si es vol resoldre, requereix un pla nacional, uns objectius ben definits, mecanismes de seguiment, terminis realistes, pressupostos d'acord amb la magnitud del repte, infraestructures, recursos humans, participació de totes les parts implicades, creativitat i imaginació en la cerca de solucions als reptes que vagin sorgint, i sobretot, consens, voluntat política i lideratge de tots els implicats, administracions locals, de la generalitat, de l'Estat i europees, a més dels propietaris afectats. És un repte que, per sort o per desgràcia, hem de resoldre entre tots. Que així sigui.